

1. Livet i politiken

Låt mig säga från början: Jag har aldrig haft för avsikt att bli politiker. Ändå slumpade det sig så, att jag på äldre dar fick ägna några år åt politik, nästan på heltid. Och när jag ser tillbaka och tecknar en bakgrund, verkar det inte så konstigt att det blev så. Hur det gick till ska jag berätta litet mer om längre fram. Sigtuna kommun låter kanske inte som värsta stormcentrum. Men visst har vindarna varit kännbara ibland, stundom som korsdrag, särskilt för den som inte härdats från grunden i politikens ”hårda skola”.

Mitt politiska intresse (läs: samhällsintresse) har funnits länge, ända sedan jag började flytta över en del av mitt intresse för massmedia, som fortfarande är stort, från sportsidorna till politikens arena. Men något politiskt engagemang blev det inte. Ett långt yrkesliv i skolans tjänst bäddade knappast för det. En objektiv och distanserad attityd var snarast att rekommendera i den rollen. Lärare som ägnade sig åt politik, betraktades med viss skepsis, möjligen en fara för objektiviteten.

Den första direkta kontakten med kommunpolitik kom dock tidigare och hängde samman med mina första yrkesplaner, att bli journalist. Som vikarierande lokalredaktör fick jag skriva referat från kommunalfullmäktige i min hemkommun Ekeberga, i Kroknobergs län. Där var Kosta glasbruk helt dominerade arbetsgiva-

re, vilket gjorde att politiken vilade på en solid arbetarmajoritet, främst socialdemokrater men även en hel del kommunister. Arbetarpartierna styrde och ställde, i regel i samförstånd med bruksledningen, medan de borgerliga partierna förde en tynande tillvaro. Det fanns en del som påminner om situationen i Sigtuna idag ...

Fackligt engagemang i Lärarnas Riksförbund långt senare gav också kontakt med partipolitiken. När kommunerna fick större inflytande i skolan, en process som började långt före själva kommunaliseringen på 1990-talet, och medbestämmandelagen infördes, blev lärarna en viktig, men många gånger besvärlig och militant förhandlingspartner för politikerna. Det skedde en polarisering mellan arbetsgivare och arbetstagare, och på lärarsidan var vi noga med att staka ut gränserna, ibland till viss överdrift, får nog erkännas.

Som skolledare hände det att man hamnade i skottlinjen mellan parterna, lärarkollektivet och skolledningen, och då var det viktigt att förhålla sig mera neutralt. Att rollerna kan skifta och kräva att problemen ses från olika håll var en nyttig erfarenhet.

Litet avvaktande blev jag medlem i Folkpartiet, som nog alltid varit min politiska hemvist, i mitten av 90-talet. Det var i Sigtuna, där jag ganska snart fick nämnduppdrag och började bli mer involverad. Det berörde mycket litet min yrkesroll som studie- rektor på SSSL, som nog allmänt betraktas som privatskola, även om staten där länge hade ett reellt inflytande – ett inflytande som nu har upphört.

Men det var först som pensionär jag fick mer tid över för politiskt engagemang. Några år in på 2000-talet var min roll dock mycket tydligt fritidspolitikers. Visserligen var jag under en tid ordförande i folkpartiavdelningen, och partiarbetet, liksom pappersflödet, ökade betydligt, särskilt när jag kom in i kommunfullmäktige efter valet 2002.

Men fokus i den här framställningen och det som utgör den egentliga erfarenhetsgrunden är de senaste tre åren, efter 2007, när jag blev folkpartiets gruppleadare. Det medförde flera nya uppdrag, främst som ledamot i kommunstyrelsen, och givetvis större ansvar, både internt och externt. Jag blev, utan att aktivt ha valt rollen, politiker på heltid, åtminstone i den meningen att politiken ständigt var i tankarna och att jag måste vara beredd att uttrycka åsikter i aktuella politiska frågor. Det kändes som en djupdykning inom områden som jag tidigare inte hade utforskat närmare.

När jag nu kommit upp till ytan igen och ser mig omkring i en mera vardaglig verklighet, känns det som ett behov att se tillbaka på de här åren i ett försök att sammanfatta och överblicka. Det gör det nödvändigt att jag distanserar mig från rollen som aktiv politiker och i stället åter blir iakttagare, beskrivare och kommentator – kanske som en del av en gammal dröm att få bedriva journalistik.

Dock utan anspråk på att vara objektiv. Det finns en del patos kvar, som jag vill förmedla, och för den delen också ett visst mått aggressivitet, vilket kanske hör politiken till eller är en del

av min läggning. Men först ett viktigt tillägg: Livet i politiken består även av vanligt liv, d v s privatliv, som ingalunda spelar mindre roll än i andra yrkesroller, fast utrymmet måhända blir mindre. För min del var det några händelser på det privata området som i någon mån måste komma med i berättelsen, eftersom de i så hög grad tog sig in i och berörde livets kärnpunkter. ”Livet i politiken” behöver alltså inte avspegla en obalans, som säger att politiken är den tyngre delen. Inte heller en jämvikt. Snarare är det, liksom i livet i allmänhet, ett flöde, där privatlivet ibland tar större plats men periodvis får lämna över huvudrollen till det man kan kalla jobb eller business. För mig blir det här också en tillbakablick på första decenniet av 2000-talet, en blandad kompott av liv och politik.

